Annus VI - Vol. VI Die 3 Augusti 1914 Num. 11

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Ad universos orbis Catholicos hortatio, pag. 373; Epistolae, pag. 374. — II. *S. C. S. Officii:* Concessio indulgentiae *toties quoties* pro die 2 novembris, pag. 378; Declaratio de partialibus indulgentiis pluries in die lucrandis, pag. 379. — III. *S. C. de Propaganda Fide:* De extensione praefecturae apostolicae insularum Sundae minorum, pag. 379; Nominatio, pag. 380. — IV. *S. C. Rituum:* Baiocen. et Lexovien. Introductio causae beatificationis servae Dei soror. Teresiae a puero Iesu, pag. 380; Circa festa localia pro Regularibus, pag. 382; Super insuetos cultus titulos, pag. 382. — V. *S. C. Studiorum:* Theses in S. Thomae doctrina contentae, pag. 383. — VI. *S. R. Rota:* Parisien. Nullitatis matrimonii, pag. 387. — VII. *Signatura Apostolica:* Heliopolitana. Iurispatronatus, pag. 400. — VIII. *Secretaria Status:* Epistola, pag. 401.

Diarium Romanae Curiae: Avviso di concorso, nomine, onorificenze, necrologio, pagg. 402-404.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MDCCCCXIV

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. 12. — Extra Italiam, L. 15.
Unius fasciculi, L. 1.

« *Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* ». (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. VI, n. 11 - 3 Augusti 1914)

ACTA PII PP. X

PAG.

Ad universos orbis Catholicos Hortatio. - *2 augusti 1914* 373

EPISTOLAE

I. *Si unquam.* - Ad R. P. D. Iosephum Scatti, episcopum Savonensem et Naulensem, de sacris sollemnibus anno proximo Savonae celebrandis quod centum annis ante Pius VII P. M. imaginem « Matris Misericordiae » corona redimierat - *29 iunii 1914* 374

II. *Ad clara.* - Ad Iacobum card. Gibbons, Baltimorensium archiepiscopum, de templo in honorem B. Virginis immaculatae Washingtonii exstruendo. - *8 iulii 1914*. 375

III. *Ex omnibus locis.* - Ad Ianuarium card. Granito Pignatelli di Belmonte, qui Conventus Eucharistici in urbe Lourdes celebrandi, Legatus Pontificius renuntiatur. - *12 iunii 1914* 376

SUPREMA S. CONGR. S. OFFICII

SECTIO DE INDULGENTIIS

I. *Decretum.* Plenaria indulgentia « toties quoties » conceditur in Defunctorum solamen die 2 novembris. - *25 iunii 1914* . 378

II. Decretum seu declaratio de partialibus indulgentiis semel vel pluries in die lucrandis. - *25 iunii 1914* 379

S. CONGR. DE PROPAGANDA FIDE

I. Decretum augetur territorium praefecturae apostolicae insularum Sundae minorum. - *20 iulii 1914* 379

II. Nominatio 380

S. CONGR. RITUUM

I. *Baiocen. et Laxovien.* - Beatificationis et Canonizationis servae Dei sor. Teresiae a Puero Iesu, monialis professae ordinis Carmelitarum Excalceatarum in monasterio Lexoviensi. - *9 iunii 1914*. 380

II. Dubium circa festa localia pro regularibus. - *8 iulii 1914*. 382

III. Alterum decretum seu declaratio super insuetos cultus titulos. - *15 iulii 1914* . 382

S. CONGR. STUDIORUM

Theses quaedam, in doctrina sancti Thomae Aquinatis contentae, et a philosophiae magistris propositae, adprobantur. - *27 iulii 1914* 383

S. ROMANA ROTA

Parisien. - Nullitatis matrimonii (Ulens-Lelorrain). - *19 maii 1914*. 387

SIGNATURA APOSTOLICA

Heliopolitana. - Iurispatronatus seu nullitatis sententiae rotalis et restitutionis in integrum. Decretum. - *21 iulii 1914* . . . 400

SECRETARIA STATUS

EPISTOLAE

Ad Franciscum Card. Bourne, Westmonasteriensium archiepiscopum, ob relationem de incremento catholicae ecclesiae in Anglia beatissimo Patri reverenter exhibitam. - *14 iulii 1914* 401

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione Concistoriale. *Avviso di concorso*. 402

II. Segreteria di Stato. *Nomine, onorificenze*. 402

III. Necrologie 404

Annus VI. - Vol. VI. Die 3 Augusti 1914. Num. 11.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

AD UNIVERSOS ORBIS CATHOLICOS

HORTATIO

Dum Europa fere omnis in anfractus abripitur funestissimi belli, cuius quae pericula, quas clades, quem exitum qui paullulum reputaverit, is profecto luctu atque horrore se confici sentiat, non possumus non gravissime et Ipsi affici, non angi animo moerore acerbissimo, quum simus de tot civium, de tot populorum salute ac vita solliciti. In tanta rerum omnium perturbatione ac discrimine plane sentimus atque intelligimus hoc a Nobis paternam caritatem, hoc apostolicum ministerium postulare, ut christifidelium omnium animos eo convertamus impensius *unde venit auxilium*, ad Christum, dicimus, *principem pacis* et *Dei atque hominum mediatorem* potentissimum. Huius igitur thronum gratiae ac misericordiae adeant omnes, hortamur, quotquot sunt per orbem catholici in primisque viri e clero; quorum insuper erit, iussu episcoporum in unaquaque paroecia publicas peragere supplicationes, ut misericors Deus, quasi piorum precibus defatigatus, funestas belli faces amoveat quantocius detque benignus iis qui publicae rei praesunt *cogitare cogitationes pacis et non afflictionis*.

Ex aedibus Vaticanis, die II augusti MCMXIV.

PIUS PP. X

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. IOSEPHUM SCATTI, EPISCOPUM SAVONENSEM ET NAULENSEM, DE SACRIS SOLLEMNIBUS ANNO PROXIMO SAVONAE CELEBRANDIS QUOD CENTUM ANNIS ANTE PIUS VII P. M. IMAGINEM « MATRIS MISERICORDIAE » CORONA REDIMIERAT.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Si unquam recentioribus aetatibus Petri navicula turbulentissimis est iactata fluctibus, id certe tum evenit, cum in decessore Nostro fel. record. Pio VII libertas et dignitas Pontificis ipsaque humanitas sic violata est, ut vix credibile videatur, qui hoc fecit, hominem ea vi atque acie ingenii non vidisse quam nefarium quamque inutile facinus admitteret. Tametsi nihil est mirum, si Ecclesiae adversarii ita obcoecantur invidia, ut historiae documenta, vel quae sunt maxime perspicua, perfricata facie contemnant. Atque historia teste, cum sibi videntur Ecclesiam in extremum adduxisse discrimen, tum vero benignissimus Deus ex ipsa eorum opera tranquillitatem gloriamque parit catholico nomini. Quo quidem in genere, insigne divinae providentiae documentum, per ea tempora, quae memoravimus, si fidelibus datum est omnibus, at praesertim maioribus vestris, qui pietatis suae omne genus significationibus augustum Pontificem Savonae captivum consolati sunt. Detinebatur sanctissimus Senex in episcopali domo, qua, venerabilis Frater, ipse hodie uteris; ab eius latere purpurati Patres avulsi omnes, quorum alii alio loco vel exsulare iussi vel in custodiam dati, ne Pontificem sapienti suo iuvarent consilio; episcopi Italiae plerique e suis deturbati sedibus; divina humanaque passim permixta omnia. Putarint tum forte imbecilli consilii homines de catholica Ecclesia actum esse. At Pontifici adfuit sanctissima Virgo, quae apud vos titulo colitur *Matris Misericordiae;* quam enim ipse patronam ac deprecatricem adhibuit, eam profecto dicendum est finem aerumnarum clienti augusto a Iesu Ecclesiae Sponso impetrasse. Redditus est Urbi pastor ac princeps; post annum, promissa exsecutus, istic miserentissimae Matris imaginem pretiosa corona redimiit. Laetabile utrumque eventum scribis, venerabilis Frater, velle vos proximo anno, a die septimo

ad tertium decimum mensis maii, sollemniter commemorare. Consilium sane optimum non una de causa probamus; etenim non modo cives decet actus maiorum aemulari et pietatem erga *Matrem Misericordiae* et studium erga illustrem decessorem Nostrum, cuius iam perpetuo erit nomen cum Savonae nomine coniunctum, verum etiam de re agitur, quae et fidelium excitet ardorem, et inimicis Christi persuadeat, si potest, Ecclesiam in ea esse tutela ut, quantumvis ipsi nitantur, nihil tandem aliquando sint profecturi. Neque minus id placet quod habetis propositum, ut statis sollemnibus et praeeat novendialis divini verbi praedicatio, et duplex accedat conventus, Marialis et Eucharisticus; ita profecto delatos beatissimae Virgini et Pio VII honores cumulabit animarum fructus. Verum, ut te, venerabilis Frater, et clerum populumque Savonensem peculiari voluntatis Nostrae testimonio honestemus et, quantum in Nobis est, festorum dierum splendorem augeamus, iam nunc pollicemur non defuturum qui Nostram per eos dies gerat istic personam. Supplices interea estote *Matri Misericordiae* pro Nobis universaque Dei Ecclesia; pietatem vero in Nos vestram remunerabitur Deus caelestibus donis, quorum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, venerabilis Frater, et clero populoque utriusque dioecesis, apostolicam benedictionem ex animo impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXIX mensis iunii anno MCMXIV, Pontificatus Nostri undecimo.

PIUS PP. X

II

AD IACOBUM CARD. GIBBONS, BALTIMORENSIUM ARCHIEPISCOPUM, DE TEMPLO IN HONOREM B. VIRGINIS IMMACULATAE WASHINGTONII EXSTRUENDO.

Dilecte Fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Ad clara, quae saepenumero ab Americae septentrionalis Catholicis accepimus, actuosae caritatis argumenta, aliud nunc accedit, neque illud obscurum, sollertia providentiaque piarum feminarum. Coivisse siquidem eas in coetum allatum est, corrogandae stipis causa, ad templum Washingtonii exstruendum, apud studiorum Universitatem, quod usui sit tum excolendis ad pietatem adolescentibus qui scholas celebrant, tum ceteris omnibus e vicinia iuvandis. Cuiusmodi consilium quanti sit apud Nos, dicere vix attinet. Eo enim nihil ad Ecclesiae utilitatem et

ad reipublicae salutem praestantius: ac de utraque egregie mereri censendi sunt qui adolescentium animos eo mature convertendos curant, ubi timore Domini sancto, quod sapientiae verae initium est, plenius efficaciusque impleantur.

Hoc igitur unum optandum restat, ut, catholicorum hominum ex omni ordine generosa promptaque opitulante liberalitate, feminarum, quas supra laudavimus, consilium felicem quantocius habeat exitum, exstruendique templi arte renidente, adeuntium adolescentium sublimius erigantur mentes et quae *desursum est sapientiam* avide exquirant, toto corde amplectantur in omnique vita religiose retineant.

Vota haec expleat Deipara immaculata cuius honori sacram aedem dicare decretum est, sintque precamur oculi eius aperti super Washingtoniensem studiorum Universitatem die ac nocte. Auspex interea divinorum munerum Nostraeque testis benevolentiae apostolica sit benedictio, quam tibi, dilecte Fili Noster, coetui feminarum quod supra nominavimus, clero denique, populoque tuo universo peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die VIII iulii MCMXIV, Pontificatus Nostri anno undecimo.

PIUS PP. X

III

AD IANUARIUM CARD. GRANITO PIGNATELLI DI BELMONTE, QUI CONVENTUS EUCHARISTICI IN URBE LOURDES CELEBRANDI, LEGATUS PONTIFICIUS RENUNTIATUR.

Dilecte Fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Ex omnibus locis, qui usque adhuc delecti sunt ad annuos Catholicorum conventus habendos in honorem sacratissimae Eucharistiae, nullus accommodatior videtur, quam is, quo propediem undique convenient: id est ad illam aedem Lourdensem, ubi immaculata Virgo Mater Dei iam pridem immensae benignitatis suae tamquam sedem collocavit. - Iam inde ab exordio rei christianae perpetuum Deiparae auxilium experta est Ecclesia, varium id quidem pro varietate temporum, at peraptum semper miraeque plenum suavitatis. Omnino eum materni animi affectum, quo Sponsam Filii sui, recens divino sanguine quaesitam, perstudiosa educavit usque ad extremum spiritum, numquam exuit Maria; cuius hoc unum esse opus dixeris de populo christiano curam agere - quod

pluries desperatis in rebus apparuit - maxime ut animos omnium ad amorem studiumque Iesu alliciat. Id enimvero ad specum ***Massabielle*** mirabiliter eluxit. Illic, miserans huius humanae societatis, quae excussis divinarum legum vinculis ruit ad interitum, postquam se conspiciendam dedit ad paenitentiamque homines invitavit, per crebras easque prodigiales sanationes corporum instituit munire viam sanandi vulnera animorum. Tum quasi iam suo perfuncta munere, ipsum caelestem Medicum laboranti saeculo demonstrare visa est, a quo solo malis omnibus, quibus est affectum, liberari posset. Etenim dignum notatu est, quemadmodum ibi ex pietate in Deiparam insignis quidam ardor pietatis in Christum Dominum efflоruerit, cum ipsa curationum miracula, quae fere ad simulacrum Virginis antea fieri solebant, nunc in pompis Sacramenti augusti frequentius exsistant. - Quae igitur cum ita sint, cumque praesertim tam sit ibidem explorata Mariae sanctissimae industria ad gloriam Iesu mystice latentis revelandam, iam nunc affirmare licet, conventum Eucharisticum qui proxime agetur, optimis, si quem alium, auspiciis actum iri. Libet autem cogitatione praecipere proventuram ex eo copiam fructuum; quam quidem exoptamus uberrimam, praesertim in salutem Galliae. Faxit divinus auctor et conservator Ecclesiae, ut nobilissimam illam dominici gregis partem, quae in tantis hodie calamitatibus tabescit, aliquando respiciat; bonorum generosam virtutem et alacritatem exacuat; intermortuam fidem eorum, qui christianum vix retinent nomen, immisso igne suae caritatis exsuscitet. Quod equidem pro paterna in Gallorum gentem Nostra voluntate, impensissime patrocinium adhibentes immaculatae Virginis, Deum rogamus. Quoniam autem horum coetuum celebritatem consuevimus participando augere, idem perlibenter hac etiam occasione facturi sumus. Itaque, dilecte Fili Noster, his te litteris Nostrum renuntiamus Legatum, qui apud Lourdensem conventum Eucharisticum Nostram personam geras eidemque conventui nomine Nostro praesideas. Hoc tibi honestissimi muneris, eximiam tuam et pietatem et sollertiam et diligentiam cum perspectam haberemus, mandare visum est. Tu vero in primis magnam, qua sumus erga omnes qui convenerint, benevolentiae caritatem, naviter interpreteris volumus, ad eosque afferas, caelestium auspicem munerum, apostolicam benedictionem, quam tibi, dilecte Fili Noster, amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XII mensis iulii MCMXIV, Pontificatus Nostri anno undecimo.

PIUS PP. X

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

(SECTIO DE INDULGENTIIS)

I

DECRETUM

PLENARIA INDULGENTIA « TOTIES QUOTIES » CONCEDITUR IN DEFUNCTORUM SOLAMEN DIE 2 NOVEMBRIS.

Die 25 iunii 1914.

Ssmus D. N. D. Pius div. prov. Pp. X, in audientia R. P. D. Adsessori S. Officii impertita, perlibenter suscipiens preces multorum, praesertim Sacrorum Antistitum, ampliori cupientium suffragio animabus in purgatorio degentibus subvenire, quo die generalis in Ecclesia universa defunctorum celebratur commemoratio, accedente eminentissimorum Patrum Cardinalium Inquisitorum generalium voto, in Congregatione habita feria IV, die 24 iunii, anno 1914, favorabiliter expresso, benigne concedere dignatus est, ut die secunda novembris cuiuslibet anni, christifideles, confessi ac s. Communione refecti, quoties aliquam ecclesiam vel publicum aut semipublicum oratorium, defunctis suffragaturi visitaverint, ibique ad mentem Summi Pontificis oraverint, toties plenariam Indulgentiam, animabus piacularibus flammis addictis tantummodo profuturam, lucrari valeant. Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

D. CARD. FERRATA, *Secretarius.*

L. ✠ S.

† Donatus, Archiep. Ephesin., *Adsessor.*

II

DECRETUM seu DECLARATIO

DE PARTIALIBUS INDULGENTIIS SEMEL VEL PLURIES IN DIE LUCRANDIS

Die 25 iunii 1914.

Ssmus D. N. Pius div. prov. Pp. X. in audientia R. P. D. Adsessori S. Officii impertita, proposito dubio, an toties lucrifieri valeant indulgentiae partiales, quoties iniunctae preces vel opera iterentur, si nulla fiat in ipsarum concessionibus declaratio de iis pluries in die vel semel tantum acquirendis; praehabito voto eminentissimorum Patrum Cardinalium Inquisitorum generalium, feria IV die 24 iunii 1914, in ordinaria Congregatione enunciato, benigne respondere dignatus est: « Affirmative, seu posse, in casu, eiusmodi partiales Indulgentiae toties « acquiri, quoties preces vel pia opera in concessionibus indicata reite- « rentur ». Contrariis quibuscumque non obstantibus.

D. Card. Ferrata, *Secretarius.*

L. ✠ S.

† Donatus Archiep. Ephesin., *Adsessor*

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

DECRETUM

AUGETUR TERRITORIUM PRAEFECTURAE INSULARUM SUNDAE MINORUM

Insularum Sundae Minorum Apostolicam Praefecturam, quam superiori anno S. haec Congregatio de mandato Ssmi Dñi nostri Pii div. prov. PP. X erigendam curavit, Emi Patres S. eiusdem Consilii Fidei Propagandae in comitiis die 13 vertentis mensis habitis, augendam esse decreverunt adiecta insula *Flores*, in praedicto Archipelago sita, quae a territorio vicariatus apostolici Bataviensis per praesens Decretum

nunc distrahitur. Quam sententiam ab infrascripto S. Congregationis Secretario Ssmo D. N. in audientia eiusdem diei relatam, Sanctitas Sua in omnibus adprobare ratamque habere dignata est, praesensque ea de re Decretum fieri iussit.

Datum Romae, ex aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 20 iulii anni 1914.

Fr. H. M. Card. Gotti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

II

NOMINATIO

Brevi apostolico nominatus est:

10 maii 1914. — *Archiepiscopus titularis Corinthiensis ac Delegatus apostolicus novae Delegationis Australiensis,* R. D. Bonaventura Cerretti, iam Auditor delegationis apostolicae Washingtoniensis.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

BAIOCEN. et LEXOVIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI SOR. TERESIAE A PUERO IESU, MONIALIS PROFESSAE ORDINIS CARMELITARUM EXCALCEATARUM IN MONASTERIO LEXOVIENSI.

Dei Famula Teresia a puero Iesu, in monasterio Lexoviensi Carmelitides Excalceata professa, de cuius Causa introducenda coram sacra Rituum Congregatione actum est, postrema ex novem filiis Aloisii Stanislai Martin et Mariae Zeliae Guérin, Alenconii, intra fines Sagiensis dioecesis, anno 1873 ortum duxit, die 2 ianuarii, biduoque post in sacro fonte nomina Mariae Franciscae Teresiae indita habuit. Domesticis

exemplis ad pietatem bene informata, demortua genitrice et tota familia Lexovium translata, puella iam novennis a patre monialibus Ordinis S. Benedicti instituenda traditur. Aureum *De imitatione Christi* libellum sacraeque Scripturae libros assidue legebat, iisque utebatur ad sui et proximi aedificationem. Gravi morbo correpta, quum mirabiliter sanata esset, ardentius optare coepit meliora charismata, cupiens se totam in Dei famulatum perpetuo mancipare. Verum, germanis sororibus claustralem vitam suscipientibus, ipsa, domum revocata, nunquam quievit, donec, voti compos effecta, anno 1888 Carmelitidum monasterium Lexoviense ingressa est, ubi, assumpto religionis habitu cum nomine Teresia a puero Iesu, ac novitiatu laudabiliter peracto, solemnia vota, die 8 septembris anni 1890, nuncupavit. Triennio post, auxiliatricem operam tironum magistrae praebere iussa, munere suo rite sancteque perfuncta est usque ab obitum. Tertio supra vigesimo aetatis anno vix expleto, Dei Famula, lethali pulmonum labe vexata, lecto decumbere cogitur. Per quinque menses morbo magis in dies invalescente consumpta, eoque patientissime tolerato, die 30 septembris anni 1897 obiit in Domino, iustisque funeribus rite absolutis in Lexoviensi coemeterio condita fuit. Sanctimoniae fama quam Soror Teresia vivens sibi comparaverat, post eius obitum adhuc vigens et constans ita inclaruit ut super ea Inquisitiones Informativae Ordinaria auctoritate adornatae fuerint. Quibus confectis et ad sacram Rituum Congregationem delatis, quum omnia in promptu essent, instante Rmo P. Ruderico a S. Francisco de Paula, Ordinis Carmelitarum Excalceatorum postulatore generali, ad impetrandam Causae introductionem, attentisque litteris quorumdam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Rmorum Sacrorum Antistitum et Praepositorum Ordinum et Congregationum utriusque sexus, Emus ac Rmus Dnus cardinalis Hieronymus Gotti eiusdem Causae Ponens seu Relator, in Ordinario sacrae Rituum Congregationis coetu subsignata die ad Vaticanum coadunato, sequens dubium discutiendum proposuit: *An sit signanda Commissio Introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Alexandro Verde sanctae Fidei Promotore, omnibus sedulo perpensis rescribendum censuerunt: *Affirmative seu Commissionem esse signandam, si Sanctissimo placuerit.* Die 9 iunii 1914.

Facta postmodum de his sanctissimo Domino nostro Pio PP. X per subscriptum sacrae Rituum Congregationis Secretarium relatione, Sanctitas Sua rescriptum ipsius sacrae Congregationis ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem Introductionis Causae

beatificationis et canonizationis Servae Dei Teresiae a puero Iesu, Carmelitidis Excalceatae in monasterio Lexoviensi, die 10, eisdem mense et anno.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

II

DUBIUM

CIRCA FESTA LOCALIA PRO REGULARIBUS

Exquisitum est a sacra Rituum Congregatione: Utrum festa quae in Kalendario universalis Ecclesiae sub ritu duplici secundae classis cum octava simplici inscribuntur, et in aliquibus locis sint etiam Festa praecipua de sanctis patronis locorum vel titularibus ecclesiarum cathedralium, a Regularibus proprium Kalendarium habentibus inibi celebrari debeant cum octava communi, sicut a clero saeculari?

Et sacra eadem Congregatio, audito specialis commissionis suffragio, propositae quaestioni ita rescribendum censuit: Negative; sed post diem festum servetur quoad octavam Kalendarium Ecclesiae universalis.

Atque ita rescripsit ac servari mandavit, die 8 iulii 1914.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

III.

ALTERUM DECRETUM seu DECLARATIO

SUPER INSUETOS CULTUS TITULOS

Edito decreto S. R. C. die 28 martii 1914 « De insuetis cultus titulis » Subdirector generalis consociationis, quam vocant a Corde Iesu eucharistico, opportunum putavit secretis litteris significare multis Rmis locorum Ordinariis nonnulla circa interpretationem ipsius decreti, non adeo veritati innixa, et quae facile confusionem ingerunt. Quod quum ad aures Ssmi Dni nostri Pii Papae X pervenerit, de cuius mandato

decretum una cum altero S. Officii diei 27 maii 1891 evulgatum fuerat, earumque litterarum tenorem Ipse noverit, agendi rationem praedicti Subdirectoris eiusque incongruum zelum improbans, ad omnem ambiguitatem praecavendam, quae ex illis secretis litteris oriri poterit, haec quae sequuntur publicari iussit:

I. Decretum S. R. C. diei 28 martii 1914 iterum confirmari cum sententia: *In decisis et amplius.*

II. Titulum « Cordis Iesu eucharistici » permitti tantum posse in approbatis sub eo titulo confraternitatibus; dummodo idem hoc sensu accipiatur quo intelligitur sacratissimum Cor Iesu prouti praesens est in Ssmo Eucharistiae Sacramento.

III. Quum vero eiusmodi titulus non sit canonicus et liturgicus immo novitatem sapiat, nunquam eum esse recognoscendum et admittendum in sacra liturgia.

IV. Confraternitates autem quae eo titulo nuncupantur, nullum aliud festum tamquam proprium celebrare posse, nisi festum sacratissimi Cordis Iesu cum Ecclesia universali, vel festum Ssmi Corporis Christi.

Contrariis non obstantibus quibuscumque, etiam speciali mentione dignis. Die 15 iulii 1914.

Fr. S. Card. Martinelli, *S. R. C. Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

SACRA STUDIORUM CONGREGATIO

THESES QUAEDAM, IN DOCTRINA SANCTI THOMAE AQUINATIS CONTENTAE, ET A PHILOSOPHIAE MAGISTRIS PROPOSITAE, ADPROBANTUR.

Postquam sanctissimus Dominus noster Pius Papa X Motu Proprio *Doctoris Angelici*, edito die XXIX iunii MCMXIV, salubriter praescripsit, ut in omnibus philosophiae scholis principia et maiora Thomae Aquinatis pronuntiata sancte teneantur, nonnulli diversorum Institutorum magistri huic sacrae Studiorum Congregationi theses aliquas proposuerunt examinandas, quas ipsi, tamquam ad praecipua sancti Praeceptoris

principia in re praesertim metaphysica exactas, tradere et propugnare consueverunt.

Sacra haec Congregatio, supra dictis thesibus rite examinatis et sanctissimo Domino subiectis, de eiusdem Sanctitatis Suae mandato, respondet, eas plane continere sancti Doctoris principia et pronuntiata maiora.

Sunt autem hae:

I. Potentia et actus ita dividunt ens, ut quidquid est, vel sit actus purus, vel ex potentia et actu tamquam primis atque intrinsecis principiis necessario coalescat.

II. Actus, utpote perfectio, non limitatur nisi per potentiam, quae est capacitas perfectionis. Proinde in quo ordine actus est purus, in eodem nonnisi illimitatus et unicus exsistit; ubi vero est finitus ac multiplex, in veram incidit cum potentia compositionem.

III. Quapropter in absoluta ipsius esse ratione unus subsistit Deus, unus est simplicissimus, cetera cuncta quae ipsum esse participant, naturam habent qua esse coarctatur, ac tamquam distinctis realiter principiis, essentia et esse constant.

IV. Ens, quod denominatur ab esse, non univoce de Deo ac de creaturis dicitur, nec tamen prorsus aequivoce, sed analogice, analogia tum attributionis tum proportionalitatis.

V. Est praeterea in omni creatura realis compositio subiecti subsistentis cum formis secundario additis, sive accidentibus: ea vero, nisi *esse* realiter in essentia distincta reciperetur, intelligi non posset.

VI. Praeter absoluta accidentia est etiam relativum, sive *ad aliquid*. Quamvis enim *ad aliquid* non significet secundum propriam rationem aliquid alicui inhaerens, saepe tamen causam in rebus habet, et ideo realem entitatem distinctam a subiecto.

VII. Creatura spiritualis est in sua essentia omnino simplex. Sed remanet in ea compositio duplex: essentiae cum esse et substantiae cum accidentibus.

VIII. Creatura vero corporalis est quoad ipsam essentiam composita potentia et actu; quae potentia et actus ordinis essentiae, materiae et formae nominibus designantur.

IX. Earum partium neutra per se esse habet, nec per se producitur vel corrumpitur, nec ponitur in praedicamento nisi reductive ut principium substantiale.

X. Etsi corpoream naturam extensio in partes integrales consequitur, non tamen idem est corpori esse substantiam et esse quantum. Substantia quippe ratione sui indivisibilis est, non quidem ad modum

puncti, sed ad modum eius quod est extra ordinem dimensionis. Quantitas vero, quae extensionem substantiae tribuit, a substantia realiter differt, et est veri nominis accidens.

XI. Quantitate signata materia principium est individuationis, id est, numericae distinctionis, quae in puris spiritibus esse non potest, unius individui ab alio in eadem natura specifica.

XII. Eadem efficitur quantitate ut corpus circumscriptive sit in loco, et in uno tantum loco de quacumque potentia per hunc modum esse possit.

XIII. Corpora dividuntur bifariam: quaedam enim sunt viventia, quaedam expertia vitae. In viventibus, ut in eodem subiecto pars movens et pars mota per se habeantur, forma substantialis, animae nomine designata, requirit organicam dispositionem, seu partes heterogeneas.

XIV. Vegetalis et sensilis ordinis animae nequaquam per se subsistunt, nec per se producuntur, sed sunt tantummodo ut principium quo vivens est et vivit, et cum a materia se totis dependeant, corrupto composito, eo ipso per accidens corrumpuntur.

XV. Contra, per se subsistit anima humana, quae, cum subiecto sufficienter disposito potest infundi, a Deo creatur, et sua natura incorruptibilis est atque immortalis.

XVI. Eadem anima rationalis ita unitur corpori, ut sit eiusdem forma substantialis unica, et per ipsam habet homo ut sit homo et animal et vivens et corpus et substantia et ens. Tribuit igitur anima homini omnem gradum perfectionis essentialem; insuper communicat corpori actum essendi, quo ipsa est.

XVII. Duplicis ordinis facultates, organicae et inorganicae, ex anima humana per naturalem resultantiam emanant: priores, ad quas sensus pertinet, in composito subiectantur, posteriores in anima sola. Est igitur intellectus facultas ab organo intrinsece independens.

XVIII. Immaterialitatem necessario sequitur intellectualitas, et ita quidem ut secundum gradus elongationis a materia, sint quoque gradus intellectualitatis. Adaequatum intellectionis obiectum est communiter ipsum ens; proprium vero intellectus humani in praesenti statu unionis, quidditatibus abstractis a conditionibus materialibus continetur.

XIX. Cognitionem ergo accipimus a rebus sensibilibus. Cum autem sensibile non sit intelligibile in actu, praeter intellectum formaliter intelligentem, admittenda est in anima virtus activa, quae species intelligibiles a phantasmatibus abstrahat

XX. Per has species directe universalia cognoscimus; singularia sensu attingimus, tum etiam intellectu per conversionem ad phantasmata; ad cognitionem vero spiritualium per analogiam ascendimus.

XXI. Intellectum sequitur, non praecedit, voluntas, quae necessario appetit id quod sibi praesentatur tamquam bonum ex omni parte explens appetitum, sed inter plura bona, quae iudicio mutabili appetenda proponuntur, libere eligit. Sequitur proinde electio iudicium practicum ultimum; at quod sit ultimum, voluntas efficit.

XXII. Deum esse neque immediata intuitione percipimus, neque a priori demonstramus, sed utique a posteriori, hoc est, per ea quae facta sunt, ducto argumento ab effectibus ad causam: videlicet, a rebus quae moventur et sui motus principium adaequatum esse non possunt, ad primum motorem immobilem; a processu rerum mundanarum e causis inter se subordinatis, ad primam causam incausatam; a corruptibilibus quae aequaliter se habent ad esse et non esse, ad ens absolute necessarium; ab iis quae secundum minoratas perfectiones essendi, vivendi, intelligendi, plus et minus sunt, vivunt, intelligunt, ad eum qui est maxime intelligens, maxime vivens, maxime ens; denique, ab ordine universi ad intellectum separatum qui res ordinavit, disposuit, et dirigit ad finem.

XXIII. Divina Essentia, per hoc quod exercitae actualitati ipsius *esse* identificatur, seu per hoc quod est ipsum Esse subsistens, in sua veluti metaphysica ratione bene nobis constituta proponitur, et per hoc idem rationem nobis exhibet suae infinitatis in perfectione.

XXIV. Ipsa igitur puritate sui *esse*, a finitis omnibus rebus secernitur Deus. Inde infertur primo, mundum nonnisi per creationem a Deo procedere potuisse; deinde virtutem creativam, qua per se primo attingitur ens in quantum ens, nec miraculose ulli finitae naturae esse communicabilem; nullum denique creatum agens in esse cuiuscumque effectus influere, nisi motione accepta a prima Causa.

Datum Romae, die 27 iulii 1914.

B. Card. Lorenzelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Ascensus Dandini, *a Secretis.*

SACRA ROMANA ROTA

PARISIEN.

NULLITATIS MATRIMONII (ULENS-LELORRAIN).

Pio Pp. X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno undecimo, die 5 maii 1914, RR. PP. DD. Seraphinus Many, Ponens, *Franciscus Heiner et Ioannes Prior, Auditores de turno, in causa* Parisien. - Nullitatis matrimonii, *inter* Leoniam Ulens, *actricem, repraesentatam per legitimos procuratores Nazarenum Ferrata advocatum et Vincentium Sacconi advocatum, et* Georgium Lelorrain, *qui declaravit sese remittere sapientiae H. S. T., in gradu appellationis contra sententiam curiae Parisiensis a Defensore vinculi Parisiensi propositae, interveniente, et disceptante in causa vinculi Defensore ex officio, sequentem tulerunt sententiam definitivam.*

Leonia Ulens et Georgius Lelorrain, ambo maiorennes, matrimonium contraxerunt, die 14 iunii anni 1906, in parochia loci *Tantonville* (dioecesis Nanceiensis), in qua a pluribus mensibus sponsa habitabat. Vita communi varias ob causas disiuncta, et separatione quoad thorum et bona a iudice civili pronunciata, Leonia matrimonium suum coram curia Parisiensi, oblato libello die 2 maii anni 1912, tamquam nullum impugnavit, ex defectu formae Tridentinae, utpote contractum coram parocho qui nullo titulo parochus proprius erat sponsi neque sponsae. A curia Parisiensi, die 16 maii anni 1913, prodiit sententia, qua declaratum est constare de nullitate praedicti matrimonii. Ab hac ergo sententia appellavit vinculi Defensor Parisiensis, et hinc causa ad H. S. O. delata est, in quo solitum dubium concordatum fuit: *An constet de matrimonii nullitate in casu.* Priusquam autem DD. Auditores sententiam definitivam ferrent, orto dubio, ex animadversionibus vinculi Defensoris ex officio, circa competentiam curiae Parisiensis in praefato processu conficiendo, huius Parisiensis processus sanatio ad cautelam a Summo Pontifice, die 25 aprilis, impetrata est.

Quod ad ius spectat. - In iure quod vigebat tempore quo contractum fuit dictum matrimonium, certum est matrimonium esse nullum, quando contractum fuit « aliter quam praesente parocho, vel alio sacer-

« dote de ipsius parochi vel Ordinarii licentia, et duobus vel tribus « testibus ». (Concilium Tridentinum, cap. *Tametsi*, sess. XXIV, *De Reformatione matrimonii*). Per parochum autem intelligitur ille qui sit alterutrius sponsi parochus proprius ratione domicilii vel quasi-domicilii: quod si alteruter sponsus sit iuridice vagus, parochus loci ubi commoratur tempore contracti matrimonii (omissa controversia de ceteris) est eius parochus proprius. Unde, ut matrimonium sit validum, requiritur praesentia vel parochi proprii in dicto sensu, vel alterius sacerdotis de licentia parochi proprii vel Ordinarii.

Quod ad factum spectat. - Leonia Ulens et Georgius Lelorrain matrimonium contraxerunt in pago *Tantonville*, coram parocho loci, die 14 iunii anni 1906: hic autem parochus egit iure proprio, id est, sine ulla delegatione, ut constat ex toto processu, et notanter ex depositione eiusdem parochi, qui nimirum putavit Leoniam contraxisse quasi-domicilium in sua parochia, in qua de facto habitabat a fine mensis septembris anni 1905. Porro magna pars hodiernae controversiae est utrum revera Leonia contraxerit quasi-domicilium in parochia loci Tantonville: si enim contraxerit ibi quasi-domicilium, parochus huius loci erat parochus proprius Leoniae, ideoque matrimonium fuit validum.

Iamvero, uti constat ex Instructione S. Officii, die 7 iunii anni 1867, et inde orta communissima Doctorum sententia, et constanti tribunalium ecclesiasticorum iurisprudentia, ad acquirendum quasi-domicilium in quodam loco, duo simul requiruntur, scilicet actualis habitatio in eo loco, et animus ibidem permanendi per maiorem anni partem. In specie, concedi potest Leoniam, quando circa diem 24 septembris anni 1905, cum matre sua advenit in locum Tantonville, non habuisse intentionem ibi permanendi per maiorem anni partem. A pluribus enim annis, Leonia, quae cum matre sua domicilium fovebat Bruxellis, solita erat, post aliquam peregrinationem ad experiendum puriorem aërem aut salutares aquas, se conferre cum matre in locum Tantonville, ubi degebat avia materna, ibique, per modum rusticationis aut recreationis, unum aut alterum mensem transigere: quod patet ex Actis et extra controversiam est. Porro idem fecit anno 1905. Mensibus enim aestivis, relicta civitate Bruxellis, Leonia cum matre sua aliquot hebdomadas degit in oppido *Châtel-Guyon* ad experiendas aquas, et inde, cum matre aegrotante, in locum *Tantonville* se contulit: mens autem eius erat ut, finito rusticationis tempore et sanata matre, Bruxellas, more solito, reverteretur. Verum res aliter cessit: morbus enim matris aggravatus est: ita ut illi impossibile fuerit redire Bruxellas: ideoque Leonia remanere

debuit in loco Tantonville, ubi etiam mater mortua est, die 25 ianuarii anni 1906. Unde concedi potest Leoniam, a fine mensis septembris usque ad diem 25 ianuarii, non habitasse in loco Tantonville, nisi ob causam precariam, scilicet ad rusticandum more solito, et ad curandam matrem, ideoque ibi quasi-domicilium non contraxisse. Verum matre mortua, Leonia Bruxellas non est regressa, sed habitare perrexit in loco Tantonville apud aviam maternam, ibique usque ad diem 14 iunii anni 1906, quo contraxit matrimonium, remansit, licet haec eius commoratio pluries ob varia itinera fuerit interrupta. Quaerendum ergo est utrum tunc temporis quasi-domicilium contraxerit in loco Tantonville.

Porro praesumptio iuris est Leoniam ibi habuisse quasi-domicilium, ideoque eius matrimonium valide contractum fuisse. Benedictus enim XIV in epistola *Paucis abhinc,* diei 19 martii anni 1758, ad archiepiscopum Goanum, haec statuit: « Necessarium fore censemus nonnihil adiungere, « ut in propatulo sit quidnam requiratur ad quasi-domicilium adipi- « scendum. Verum hac in re non alio pacto responderi potest nisi quod, « antequam matrimonium contrahatur, spatio saltem unius mensis ille, « qui contrahit, habitaverit in loco, ubi matrimonium celebratur. Defi- « nitiones Congregationis Concilii hac de re observari poterunt apud « Fagnanum, in cap. *Significat, De Parochiis* ». Unde commoratio unius mensis ante contractum matrimonium in loco matrimonii, constituit praesumptionem iuris, quod nimirum contrahens acquisierit in loco sufficiens quasi-domicilium, ideoque valide contraxerit. Porro Leonia, licet eius commoratio in loco Tantonville non computetur nisi a die 25 ianuarii anni 1906, non uno mense, sed quatuor mensibus et dimidio remansit in loco Tantonville ante matrimonium: praesumptio ergo iuris est ipsam ibi habuisse quasi-domicilium sufficiens, et valide contraxisse.

Nec dicas hanc praesumptionem iuris hodie cessasse, postquam S. Officium praefatam Instructionem anni 1867 edidit, in qua declaravit, ad acquirendum quasi-domicilium, requiri intentionem habitandi in loco per maiorem anni partem. Nam, e contra, idem S. Officium, in eadem instructione, praefatam praesumptionem iuris a Benedicto XIV declaratam, integram remanere decrevit, his verbis: « Si de praedicto animo « (habitandi in loco per maiorem anni partem) non constet, ad indicia « recurrendum est, quae praesto sint, quaeque moralem certitudinem « pariant. In re autem occulta et interna, difficile est huiusmodi indicia « habere quae iudicem securum faciant: inde est quod adhiberi maxime « debet regula a Summo Pontifice Benedicto XIV confirmata (Litteris « *Paucis abhinc hebdomadis*), ut inspiciatur utrum ante matrimonium

« spatio saltem unius mensis vel ambo vel alteruter in matrimonii loco « habitaverint. Quod si factum fuisse deprehendatur, censendum est ex « praesumptione iuris intentionem permanendi per maiorem anni partem « exstitisse, et quasi-domicilium fuisse acquisitum, proindeque matri- « monium esse validum ».

Verum haec non est nisi praesumptio iuris, non vero de iure: videndum igitur est utrum, ex altera parte, elidatur certis et liquidis probationibus, quae ipsam destruant: quod etiam agnoscit in praefata instructione S. Officium: post verba enim relata, statim addit: « At si praesumptio « haec iuris quae ex menstrua habitatione oritur, contrariis elidatur pro- « bationibus, quibus certo ac liquide constet praedictum animum nullo « modo exstitisse, tunc profecto contrarium proferri debere iudicium « manifestum est, quia praesumptio cedere debet veritati ». Porro argumenta quae, ex parte contraria, afferuntur contra hanc iuris praesumptionem, non ea sunt quae illam destruant.

Dicunt patroni actricis, si tractatus matrimoniales cum Georgio Lelorrain rupti fuissent, Leoniam reversuram fuisse Bruxellas, ut asserunt plures testes, et ideo ipsam non habuisse intentionem remanendi in loco Tantonville per maiorem anni partem. Verum hoc argumentum non elidit praefatam praesumptionem. Revera plures testes asserunt Leoniae propositum fuisse ut Bruxellas, in domum familiarem rediret, in casu matrimonii cum Georgio non contracti. Sed alii testes, e contra, negant hoc propositum, et dicunt Leoniae mentem potius fuisse ut remaneret in pago Tantonville. Sic Albertus Ulens, frater actricis, dicit: « Je viens de répondre que ma sœur avait rompu avec notre maison « familiale. Si les pourparlers relatifs à son mariage avaient été rompus, « je ne crois pas qu'elle soit revenue à Bruxelles. Je crois qu'elle « serait restée à Tantonville, soit chez ma grand'mère, soit dans une « villa qu'elle avait eu le projet de louer. Ma sœur est restée à Tanton- « ville de la mort de ma mère à son mariage, et je crois qu'elle y « serait restée plus longtemps, si son mariage n'avait pas eu lieu. Ma « sœur a fait quelques absences à Bruxelles, comme je l'ai dit. Bien « qu'elle ne fût pas chez elle à Tantonville, elle y avait son principal « établissement. Il lui était difficile d'habiter ailleurs après la mort de « ma mère et la prise de possession de la maison de Bruxelles par mon « beau-frère ». Sic etiam Iosephus Gilson, levir actricis, ait: « Mademoi- « selle Ulens est restée chez sa grand'mère, sans penser, je crois, devoir « revenir à Bruxelles, ses sympathies étant plutôt pour la France, que « pour la Belgique, et je crois pouvoir dire que, si le mariage dont il « fut question plus tard ne s'était pas fait, mademoiselle Ulens ne

« serait pas revenue demeurer à Bruxelles. Je puis citer ce fait qu'au « premier voyage que fit ma belle-sœur à Charleroi après la mort de « sa mère et avant qu'il fût question du mariage avec M. Lelorrain, « elle refusa de voir un de mes collègues qui aurait pu être un excel- « lent parti pour elle: mais elle voulait épouser un français, et demeurer « en France. Elle nous avait même parlé du projet qu'elle avait, au cas « où elle ne se serait pas mariée, de prendre à Tantonville une maison « séparée de celle de sa grand'mère, et de s'y installer ». Pariter Robertus Iosephus Lelorrain, frater viri conventi, ait: « Habituellement, « mademoiselle Ulens habitait Tantonville chez sa grand'mère, où du « reste elle était chez elle, ayant son installation à elle: et je me sou- « viens fort bien, que la première fois, et la seule fois qu'elle nous « ait reçus avec ma femme, c'était la veille du mariage, elle nous dit: « " Je suis très heureuse de vous recevoir dans mon chez moi „. Je « ne puis dire combien de temps elle séjournait chaque année à Tan- « tonville, mais certainement longtemps, car elle aimait beaucoup cette « localité, d'autant plus qu'elle s'entendait très bien avec sa grand'mère « et un de ses oncles, son oncle Ernest Tourtel, et moins bien avec « ses sœurs, dont l'une habitait Bruxelles et l'autre en France... Si les « pourparlers du mariage avaient été rompus, elle se serait certaine- « ment retirée à Tantonville, et non à Bruxelles... J'ignore si mademoi- « selle Ulens a pu faire des absences pendant son séjour à Tantonville, « mais durant les six mois qui ont précédé son mariage, son principal « établissement était à Tantonville ». Ita similiter Magdalena de Jardina, uxor praedicti Roberti Lelorrain: « Au moment du mariage, mademoi- « selle Ulens avait environ 27 ans. Elle demeurait à cette époque à « Tantonville chez sa grand'mère... Je savais que les parents de ma « future belle-sœur avaient à Bruxelles une maison, mais je crois qu'au « moment du mariage, cette maison était vendue, et on n'en parlait « plus. Ma belle-sœur me disait qu'elle pensait bien ne plus remettre « les pieds à Bruxelles, où elle ne se plaisait pas... Si les pourparlers « du mariage avaient été rompus, elle serait demeurée à Tantonville « chez sa grand'mère, où elle habitait... Mademoiselle Ulens était venue « à Tantonville, parce que là habitait sa grand'mère... J'ignore si made- « moiselle Ulens, pendant son séjour à Tantonville, fit des absences. À « mon avis, le principal établissement de mademoiselle Ulens a tou- « jours été Tantonville depuis la mort de sa mère ». Tandem hoc etiam affirmat Georgius Lelorrain, vir conventus; ad hoc enim quaesitum: « Serait-elle retournée à Tantonville, si le mariage n'avait pas eu lieu? ». respondit: « Non, elle avait son domicile chez sa grand'mère, et se

« proposait d'ailleurs d'acheter une maison à Tantonville »; et ad hoc quaesitum: « Dans quel but s'y est-elle rendue (à Tantonville)? », respondit: « Pour habiter avec sa grand'mère. Elle y est restée après le décès « de sa mère, parce que madame Tourtel était sa seule ascendante, et « que ses oncles, messieurs Tourtel, habitaient Tantonville. Elle voulait « y acheter une maison: mais, naturellement, sa famille lui fit com- « prendre qu'elle devait habiter chez sa grand'mère »; et ad hoc quaesitum: « Avait-elle ses affaires à Tantonville avant son mariage », respondit: « Oui ». Unde saltem valde dubium erat propositum Leoniae, utrum scilicet in casu matrimonii non contracti, reversura fuisset Bruxellas, vel remansura in loco Tantonville; unde etiam eius soror, Margarita Ulens, hac de re interrogata, dicit: « J'éprouve quelque peine à dire « où ma sœur serait allée se fixer au cas où les pourparlers auraient été « rompus ». Hoc itaque argumentum patronorum, cum nitatur assertione maxime dubia, evertere nequit supradictam iuris praesumptionem.

Dicunt patroni actricis ipsam non potuisse commorari in loco Tantonville tempore sufficienti ad acquirendum quasi-domicilium, quia nimirum ibi nihil fere possidebat (scilicet tantum « une malle »). Verum, de facto, ante matrimonium habitavit in Tantonville per novem circiter menses, scilicet a fine septembris anni 1905, usque ad diem matrimonii, nimirum 14 iunii anni 1906.

Ceterum, cum Leonia illuc quotannis, rusticationis causa, ad unum aut alterum mensem se conferre soleret, cubiculum aut cubicula, quae ad usum eius erant, ita instructa esse debebant, ut ad habitationem aliquatenus longam sufficere possent.

Dicunt patroni actricis non posse fingi rationabilem causam cur Leonia Ulens remanere voluerit in loco Tantonville ultra sex menses, nisi dicatur ipsam voluisse ibi figere sedem stabilem, et sic acquirere ibi verum domicilium, quod est inverosimile. Nec etiam hoc patronorum argumentum ita clarum et certum est, ut evertat supradictam praesumptionem iuris. Non enim desunt causae propter quas Leonia sibi proponere potuerit remanere in pago Tantonville ultra sex menses. Sibi enim proponere potuit vel ut remaneret apud aviam, quae senex erat et infirma, ad curam eius agendam, sicut curam egerat matris (ut dicit rev. Vernier, parochus loci Tantonville, ad 9), vel ut remaneret apud aviam, donec ipsa, Leonia, honeste collocaretur in matrimonium. In utroque casu, secundum probabiles provisiones, causa longiorem, et verisimiliter ultra sex menses, commorationem requirebat.

Ceterum notandum est, ad adstruendum hoc Leoniae quasi-domicilium, non esse necessarium ut indicetur et demonstretur causa prae-

cisa huius quasi-domicilii: sed sufficere ut patroni actricis non clare demonstrent huiusmodi causam abesse: cum enim quasi-domicilium, in casu, praesumatur, etiam adesse praesumitur causa sufficiens huius quasi-domicilii: porro Patronos non clare demonstrasse huiusmodi causam abesse patet ex dictis.

Verum, dato, non concesso, Leoniam non habuisse tunc temporis quasi-domicilium in loco Tantonville, non ideo concludi potest eius matrimonium, in hoc loco contractum, fuisse invalidum: in hac enim hypothesi, Leonia fuisset iuridice vaga, quippe quae de facto deseruerit domicilium familiare Bruxellense, sine animo revertendi, ideoque, etiam in hoc casu, parochus Tantonville valide potuisset eius matrimonio interesse.

Quod autem Leonia domicilium familiare Bruxellense sine animo revertendi deseruerit, constat ex Actis processus.

1. Hoc asserunt tum Georgius Lelorrain, vir conventus, tum tres testes, quorum verba supra recitata sunt, scilicet Albertus Ulens frater actricis, Iosephus Gilson eius levir, et Robertus Iosephus Lelorrain frater viri conventi.

2. Praecipua probatio constat duobus factis, praesertim simul iunctis, scilicet quod Leonia domum paternam, quatenus ad eam pertinebat, vendiderit et bona sua mobilia ex hac domo abduxerit.

Mortua enim matre die 25 ianuarii anni 1906, domus familiaris quam semper Leonia cum matre incoluerat, remansit indivisa inter quatuor coheredes nempe Albertum Ulens et tres sorores, e quibus Leonia. Porro, vi conventionis initae exeunte aprile vel ineunte maio eiusdem anni 1906, tres ex his coheredibus, e quibus Leonia, partem suam quarto coheredi, scilicet Margaritae Ulens, quae Iosepho Gilson nupserat, vendiderunt: imo, statim post initam conventionem, Margarita Ulens cum viro suo possessionem domus emptae coepit, licet actus publicus, manu notarii, scriptus non fuerit nisi postea, scilicet die 30 novembris anni 1906: quae omnia constant ex Actis. Hac igitur facta venditione, mentem suam derelinquendi domicilium familiare Leonia manifestabat: ius enim omne amittebat in domo deinceps habitandi.

Nec solum Leonia suam domus partem vendidit, sed etiam omnia bona mobilia quae in hac domo habebat alio transtulit, scilicet in conditorium conductum, vulgo *garde-meubles*. De quo sic ipsa refert: « Mon beau-frère s'y est installé (dans la maison familiale) dans ses « meubles personnels; mon frère a cessé d'y habiter: et moi-même, qui « étais en projet de mariage à Tantonville, je n'y suis pas rentrée. Mes « meubles et mes affaires personnelles n'ont pas quitté Bruxelles, je

« les avais mis dans un garde-meubles. Et si mon mariage s'était « rompu, il est probable que je serais retournée à Bruxelles et proba- « blement chez mon beau-frère, la maison de famille étant bien assez « vaste pour cela. Mon dernier séjour à Bruxelles a eu lieu en mai 1906. « À ce moment, j'y étais encore chez moi. Quand j'y suis retournée à la « fin de mai, j'y étais, au contraire, chez mon beau-frère. À ce dernier « voyage, je n'avais plus aucun effet personnel dans la maison de mon « beau-frère. Celui-ci se considérait comme chez lui, et il n'y avait plus « aucune raison pour que mes affaires y fussent déposées ».

Unde Leonia, amisso quolibet iure in domo familiari habitandi, et alio abductis mobilibus, manifeste significavit animum suum ibi non amplius habitandi, nisi, ut patet, more itinerantis aut hospitis.

Dicunt patroni actricis, quod attinet ad venditionem domus, hanc non fuisse firmam, nisi cum actus publicus venditionis manu notarii conscriptus est, scilicet die 30 novembris anni 1906, et proinde tempore matrimonii Leoniam ius suum in partem domus, quae ei competebat, conservasse. Assertum autem suum probant articulo 1341 codicis civilis Gallici (qui in ditione Belgica viget), vi cuius, ut aiunt, proprietas bonorum immobilium non antea transfertur quam conventio in scripturam legitime redigatur. Verum patroni, non recte interpretati sunt dictum articulum 1341: in hoc enim articulo non agitur de translatione dominii, sed de probatione contractuum in genere: sic enim habet: « Section II, *De la preuve testimoniale* (des contrats ou obligations). « 1341. Il doit être passé acte devant notaires ou sous signature privée, « de toutes choses excédant la somme ou valeur de cent cinquante « francs, même pour dépôts volontaires: et il n'est reçu aucune preuve « par témoins contre et outre le contenu aux actes, ni sur ce qui serait « allégué avoir été dit avant, lors ou depuis les actes, encore qu'il « s'agisse d'une somme ou valeur moindre de cent cinquante francs ». Unde agitur in hoc articulo de probatione contractuum. Quod attinet ad translationem dominii, de ea agitur in articulo 1583, cuius haec sunt verba: « Elle est parfaite (la vente) entre les parties, et la pro- « priété est acquise de droit à l'acheteur à l'égard du vendeur, dès « qu'on est convenu de la chose et du prix, quoique la chose n'ait pas « encore été livrée, ni le prix payé » (cf. etiam articulum 1138). Nihil dici potest clarius. Unde omnino pacificum est inter interpretes codicis civilis Gallici, in venditione dominium transferri sola conventione verbali, et priusquam traditio fiat, aut scriptura conficiatur; unde dicunt venditionem esse contractum consensualem, id est, qui solo consensu perficitur, non vero solemnem, qui scilicet actum publicum ad validi-

tatem exigat, ut est donatio immobilium (art. 931-932). Unde, in specie nostra, facile explicatur quomodo Iosephus Gilson et eius uxor, Margarita Ulens, possessionem domus emptae pacifice inierint statim post conventionem verbalem, longe ante conscriptum actum venditionis publicum, et etiam quomodo Leonia recte dixerit: « À ce moment (ineunte « maio 1906) j'y étais encore chez moi. Quand j'y suis retournée à la « fin de mai, j'y étais au contraire chez mon beau-frère. À ce dernier « voyage, je n'avais plus aucune affaire personnelle dans la maison de « mon beau-frère ».

Unde, uti supra dictum est, Leonia, exeunte aprile vel ineunte maio anno 1906, vere et proprie partem domus familiaris, quae ad ipsam spectabat, vendiderat, et quodlibet ius suum in hac domo dimiserat.

Nec dicatur Leoniam in domo familiari retinuisse cubiculum: quod signum est ipsam animum revertendi non amisisse.

Nam 1. Retentio cubiculi non bene cohaeret cum facto venditionis domus: in actu enim publico venditionis, diei 30 novembris anni 1906, non agitur de retentione cubiculi: pariter dum testes agunt de venditione domus, hanc venditionem exhibent uti plenam et puram, sine ulla restrictione et exceptione, qualis nempe postea conscripta est in actu publico.

2. Retentio cubiculi non bene cohaeret cum facto asportationis mobilium e domo familiari: haec enim bona mobilia profecto ea praesertim erant, quae cubiculum proprium Leoniae ornabant: si Leonia retinuit hoc cubiculum, cur etiam bona sua mobilia in ea non reliquit? Quod erat multo simplicius, et nullis expensis obnoxium: dum depositum mobilium in conditorio conducto non sine expensis fieri et conservari poterat.

3. Retentio cubiculi non bene cohaeret cum his quae Leonia dixit in sua prima depositione, nec etiam cum his quae dixit in sua secunda depositione (in qua aliquantisper mutavit quae in priore asseruerat); dicit enim: « J'aurais donc très bien pu y rester moi-même (dans la « maison familiale), ce que d'ailleurs m'avaient demandé avec insistance « mon beau-frère et ma sœur lors du conseil de famille, où ils avaient « essayé de me faire renoncer à mon projet de mariage avec monsieur « Lelorrain. Tout dans l'attitude de mon beau-frère et de ma sœur par « la suite me prouve qu'ils ne demandaient toujours qu'à me garder « auprès d'eux, si ce mariage, auquel ils ne cessaient d'être opposés, « ne se faisait pas ou tournait mal. Au moment du partage à la fin « d'avril, ils m'avaient suppliée de ne pas demeurer seule, ni ailleurs « que chez eux. En fait je ne pouvais m'installer que chez eux ». Hae hortationes et preces, quibus utuntur soror et levir Leoniae, ut eam inducant ad revertendum, ostendunt ipsam Leoniam non retinuisse cubiculum

in domo familiae: non sic enim agi solet cum his qui ius strictum habent revertendi: non enim invitari solent homines ut in domum suam veniant.

4. Testes qui hac in re plenius sunt edocti, scilicet ipse Iosephus Gilson, emptor domus familiaris, eiusque uxor, soror Leoniae, nullum prorsus verbum habent de retentione cubiculi, licet hac de re fuerint interrogati; imo Iosephus Gilson aperte dicit: « Comme je viens de le « dire, au moment de son mariage mademoiselle Ulens n'avait plus « dans la maison de sa famille à Bruxelles ni appartement, ni meubles, « puisque, ainsi que les frère et sœurs, elle n'avait plus aucun droit « dans la maison et nous y avait fait entièrement place dès avant les « fiançailles: les meubles qui lui appartenaient avaient été mis dans un « garde-meubles ».

Unde haec retentio cubiculi, de qua agunt aliqui testes, non potest intelligi in stricto sensu, sed in hoc tantum sensu, quem exposuit ipsa Leonia, scilicet quod soror et levir Leoniae, emptores domus familiaris, ipsam invitaverint ut, si tractatus matrimoniales rupti essent, in praefatam domum reverteretur. Quae tamen invitatio, cum orta fuerit ex mera benevolentia et absque ullo pacto, et sic potuerit retrahi, Leoniae fundamentum praebere non potuit ut firmam intentionem in illam domum, more incolae, revertendi haberet. Retinendum ergo est, Leoniam, vendendo partem domus quae ipsius erat, nullum in ea cubiculum retinendo, et abducendo ex ea omnia mobilia sua, sat superque manifestasse animum suum illuc non amplius revertendi, saltem more incolae et habitantis.

Nec dicatur Leoniam in domo familiari domesticos retinuisse: quod conservati domicilii signum praecipuum est. Revera, in suo secundo interrogatorio, Leonia dicit se domesticos, de quibus agitur, suo proprio servitio circa diem 20 aut 23 aprilis adhibuisse, eis stipendia solvisse, additque illos in domo usque ad diem 3 iunii remansisse. Verum nihil inde erui potest quod conclusiones hucusque deductas mutet: horum nempe praesentia domesticorum in domo Bruxellensi nullo modo significare potest Leoniam animum illuc redeundi retinuisse: nam, ex una parte, haec domesticorum praesentia, in loco Tantonville, erat inutilis: hic enim Leoniae, in domo aviae, non deerant servi, qui et matri aegrotanti operam, et aviae sibique consueta officia hucusque praestiterant: ex altera parte, eorum praesentia erat utilis in domo Bruxellensi, quo Leonia, aliquoties ante matrimonium, ad ultima expedienda negotia, sibi, more itinerantis et hospitis, ut dictum est, reverti proponebat, et revera reversa est. Pronum ergo erat, ut illi domestici, antequam novos coniuges in domicilium mariti sequerentur, in eo loco remanerent, ubi eorum praesentia utilior esse videbatur, scilicet in domo Bruxel-

lensi. Hoc ergo factum, mansionis scilicet domesticorum in hac domo, praevalere nequit illi triplici facto, supra demonstrato, scilicet quod Leonia domum vendiderit, quod nullum in ea cubiculum sibi iure retinuerit, quod inde bona sua mobilia abduxerit.

Allegant etiam patroni actricis, ad excludendam derelictionem domicilii familiaris ex parte Leoniae, ius Romanum, scilicet L. *Ea quae*, 32, D. *Ad Municipalem*, 50, 1 « Ea quae desponsa est, ante contractas « nuptias non mutat domicilium ». Certum est, iure Romano, ex relata lege, sponsam domicilium non amittere, nisi per ipsum celebratum matrimonium: ita ut si reliquerit domum paternam cum suis bonis, et etiam cum intentione non amplius revertendi, et habitare inceperit in loco ubi sponsus habitat, haec omnia pro nihilo habeantur et sint, si forte matrimonium non fiat: ita ut, in hoc casu, sponsam domicilium paternum retinuisse omnino dicendum sit: quorum omnium ratio est, quod derelictio domicilii ex parte sponsae et asportatio mobilium, et incepta habitatio in loco domicilii sponsi, factae erant sub conditione, scilicet quod matrimonium fiat: conditione ergo non impleta, praefata omnia iure nulla et irrita fiunt. Quae iuris Romani dispositio, ipsi iuri naturali innixa, viget etiam in iure canonico, et ab H. S. T. applicata fuit in *Parisien. Nullit. Matr.*, die 27 ianuarii anni 1912 (cfr. *Acta Apostolicae Sedis*, t. IV, p. 282). Verum haec lex sapientissima in suo genuino sensu intelligenda est:

1. In ea non agitur nisi de sponsa: porro, in nostra specie, nullo modo constat Leoniam iam fuisse Georgio desponsatam, cum suam domus partem sorori vendidit: ipsa enim dicit in secunda sua depositione: « Dans les premiers jours de mai, je suis allée à Bruxelles « pour consulter mon directeur de conscience, monsieur Devael. Après « l'entretien que j'eus avec lui, j'étais décidée à épouser monsieur Lelor- « rain, et je le lui fis dire par l'intermédiaire de ma tante, madame « Albert Tourtel. Quant à lui, il m'avait déjà dit, avant le 5 mai, que, « pour lui, il était tout décidé. Il avait été convenu, dès la fin d'avril, « que la maison de famille serait attribuée à mon beau-frère et à ma « sœur monsieur et madame Gilson. À mon voyage des premiers jours de « mai, dont je viens de parler, à partir du 5 mai, je restai quelques jours « à Bruxelles après avoir vu mon directeur et pris mon parti pour le « mariage, afin d'aider ma sœur et mon beau-frère à leur emménagement ».

Igitur secundum ipsam actricem, venditio facta est in fine aprilis, ipsa autem non resolvit matrimonium cum Georgio nisi initio maii: licet ergo, ex dictis quorundam testium, aliqua dubitatio circa tempus venditionis exsurgat, attamen ex depositione Leoniae, saltem concluditur

venditionem praecessisse proposito suo matrimonii. Eadem conclusio eruitur ex depositione Iosephi Gilson, qui utpote emptor, cum uxore sua, domus familiaris, rem melius nosse praesumitur; dicit autem ad 6: « Lors de la réunion de famille, dont j'ai déjà parlé, et qui a eu lieu « à Bruxelles, dans les premiers jours de mai, exactement le premier « dimanche de mai 1906, avant les fiançailles de mademoiselle Ulens, « il a été convenu entre tous les intéressés, que ma femme, madame « Gilson, née Ulens, rachetait la part de ses frère et sœurs, et prenait « dans sa part la maison de famille. C'était une convention verbale, « mais définitive, et soumise à aucune condition: l'acte ne fut passé « chez le notaire qu'au mois de novembre suivant, mais nous nous « sommes installés, ma femme et moi, immédiatement dans la maison « comme seuls propriétaires, en y faisant venir notre mobilier, et les « frère et sœurs y faisant enlever le leur. Cette prise de possession « comme seul propriétaire a eu lieu avant le second voyage de made- « moiselle Léonie Ulens à Bruxelles: et par conséquent avant les fian- « çailles ».

Igitur, licet actrix et Iosephus Gilson non concordent quoad diem venditionis, concordant tamen quoad rem principalem, quae sola nostra interest, id est, quoad prioritatem venditionis relative ad sponsalia Leoniae.

2. Praefata lege nullo modo interdictum est sponsae maiorenni, ne utatur iure suo mutandi domicilium: ut enim dicit Fourneret, in suo egregio opere *Du domicile matrimonial*, p. 53: « Modestin aurait-il voulu « dire, par exemple, que la fiancée est frappée d'incapacité de changer « de domicile entre les fiançailles et le mariage? Pour quelle raison? « Chacun peut se constituer domicile où il veut, sauf, nous l'avons vu, « là où le séjour lui a été interdit. Si donc il plaît à la fiancée de se « fixer dans la ville où elle doit contracter plus tard mariage, d'y « transporter *summam rerum fortunarumque suarum*, comme le droit « commun l'exige pour preuve du changement de domicile, on ne voit « pas pourquoi sa qualité de fiancée devant se marier, et prochaine- « ment, et précisément dans le lieu où elle s'installe, rendrait douteuse « la signification de la démarche si claire qu'elle fait ».

Cum igitur, ex tribus factis supra expositis, Leonia maiorennis et superadulta, satis manifestaverit suum animum derelinquendi domum paternam, ei obiici non potest L. *Ea quae*, supra relata; iure enim suo usa est.

3. Ceterum, ex serie factorum et toto processu, patet venditionem domus familiaris Bruxellensis factam fuisse omnino independenter a sponsalibus et matrimonio Leoniae, ita ut, sive hoc matrimonium fieret, sive non, venditio firma permaneret: facta est enim vi art. 815 codicis

civilis Gallici (qui viget in Belgio), secundum quem, quando agitur de bonis indivisis inter plures coheredes, si saltem unus ex illis petat divisionem, divisio fieri debet. Cum ergo, in casu, inter coheredes de divisione facienda conveniret, divisio fieri debuit. Lex ergo *Ea quae* nihil commune habet cum praesenti specie.

Allegant tandem patroni actricis statum « vagi » esse extraordinarium, et minime praesumendum, et ideo invictis argumentis debere demonstrari. Certum est statum « vagi » esse extraordinarium, odiosum, et minime praesumendum, ad mentem iuris Romani, scilicet L. 29, D. *Ad Municipalem*, 50, 1: « Difficile est sine domicilio esse quemquam »; et hoc recognovit pluries etiam H. S. O. praesertim in iam citata *Parisien., Nullit. Matr.*, diei 27 ianuarii anni 1912 (*Acta Apostolicae Sedis*, t. IV, n. 281). Verum hic status « vagi » licet extraordinarius, est tamen possibilis, praesertim si agatur de iis vagis, qui non sunt minime vagabundi, sed, derelicto proprio domicilio, in altero nondum sunt firmiter collocati. In hoc ergo casu, sufficit, ad probandum aliquem esse « vagum », ut simul demonstretur recessus a priori domicilio, et animus illuc non amplius revertendi: quod factum fuisse in casu Leoniae, patet ex allatis supra argumentis.

Quibus omnibus consideratis et sedulo perpensis, Christi nomine invocato, Nos infrascripti Auditores, pro Tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, infirmata sententia curiae archiepiscopalis Parisiensis, decernimus, declaramus et definitive sententiamus: *Non constare de nullitate matrimonii inter Leoniam Ulens et Georgium Lelorrain*, et sic proposito dubio respondemus *Negative*. Statuentes praeterea eamdem Leoniam Ulens ad omnes iudicii expensas teneri.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam ss. canonum, et praesertim cap. 3, sess. XXV, *de reform.*, Concilii Tridentini, iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis exstitura sunt.

Romae, in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 5 maii 1914.

S. Many, *Ponens*.
F. Heiner.
I. Prior.

L. ✠ S.

Ex Cancellaria S. R. Rotae, 19 maii 1914.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius*.

SIGNATURA APOSTOLICA

HELIOPOLITANA

IURISPATRONATUS SEU NULLITATIS SENTENTIAE ROTALIS ET RESTITUTIONIS IN INTEGRUM

DECRETUM

In ordinario coetu seu congressu habito inter Emum P. D. Card. Praefectum et infrascriptum a Secretis die 16 iunii anni 1914 actum est de causa de qua supra, quoad dubium: *An excipiendus sit recursus penes supremum hoc Tribunal promotus adversus sententiam rotalem diei 22 novembris anno 1913.*

Porro animadversum est de causa heic agi, in qua Commissio ad iudicandum sacrae Romanae Rotae tribunali ex summa Principis gratia ac benignitate, praeter consuetas iuris normas, indulta fuit; quae proinde Commissio strictim intra suos terminos omnino retinenda erat. Etenim ea fuit indultae Commissionis ratio, ut *revisioni* unice subiiceretur sententia, rei iudicatae longo iam tempore valorem habens, quippe quae anno 1900 ab apostolico Syriae Delegato prolata fuit. Et hoc quidem peculiari munere sibi demandato, rotalis Turnus, rationibus omnibus hinc inde propositis serio examine perpensis, prouti ex actis clarissime constat, plene perfunctus est per editam sententiam die 23 novembris 1913. Cum itaque hac ipsa sententia Commissionis Pontificiae mandatum absolutum expletumque fuisset, quaevis ulterius procedendi facultas, sive per appellationem in eodem sacrae Rotae tribunali, sive per recursum ad supremum Tribunal Signaturae Apostolicae, exclusa ex se seu perempta desinebat.

Quamobrem censuit Coetus recursum ipsum, etiam in connexione cum appellatione contra decreta Turni unius vel alterius sacrae Romanae Rotae, vel ipsa inspecta praeiudiciali quaestione, esse reiiciendum. Proinde Emus ac Rmus Card. Praefectus iussit hoc expediri decretum, quo praefatus recursus repellitur cum omnibus clausulis necessariis et opportunis, etc.

Datum Romae, in aedibus supremi Tribunalis Apostolicae Signaturae, die 21 iulii anni 1914.

Nicolaus Marini, *a Secretis.*

L. ✠ S.

Aloisius Scialdoni,
in Notarium deputatus.

SECRETARIA STATUS

EPISTOLA

AD FRANCISCUM CARD. BOURNE, WESTMONASTERIENSEM ARCHIEPISCOPUM, OB RELATIONEM DE INCREMENTO CATHOLICAE ECCLESIAE IN ANGLIA BEATISSIMO PATRI REVERENTER EXHIBITAM.

My Lord Cardinal,

The important address which Your Eminence delivered at Cardiff on July 10th has deeply interested the Holy Father and He wishes me to assure you that He has read it with very great pleasure. His Holiness's attention has been more particularly drawn to what Your Eminence has pointed out in connection with the Bull *Si qua nos* and the development of the Catholic Church in England. Your Eminence has put forward the mind of the Holy See and the ultimate object in view when the new ecclesiastical provinces were erected nearly three years ago. As you have rightly stated, all over the world, « a wise and gra- « dual growth of the episcopate means in every case greater earnest- « ness among the children of the Church, greater activity of zeal, and a « rapid increase in the number of those who accept her teaching ». The Holy See is confident that the same methods cannot fail to promote constant and far-reaching progress in the life of the Church in England and lead to the salvation of the thousands who are seeking for light and grace and who are at present beyond the reach of those who can minister to them. Difficulties and obstacles obviously exist and others may arise before the goal can be reached, but the Holy Father trusts that the zeal and the generosity of English Catholics will find the means of overcoming them, and thus develop the admirable work which their forefathers have accomplished since the restoration of the hierarchy and which they themselves have carried on so nobly to this day.

I am, my Lord Cardinal.

Rome, July 14th 1914.

Your Eminence's devoted servant

R. Card. Merry del Val.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE CONCISTORIALE

AVVISO DI CONCORSO

Nella sacra Congregazione Concistoriale, il giorno 10 del prossimo mese di settembre, avrà luogo il concorso ad un posto di Officiale.

Coloro, che desiderassero di prendervi parte, dovranno, entro un mese dalla data del presente, esibire nella Segreteria di detta sacra Congregazione la domanda corredata dei titoli necessari per l'ammissione. Si avverte che si richiede nei concorrenti la conoscenza perfetta della lingua inglese e qualche conoscenza della tedesca.

Roma, 25 luglio 1914.

† Tommaso Arciv. di Edessa, *Assessore*.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

5 luglio 1914. — L'Emo signor cardinale Filippo Giustini, *Membro del supremo tribunale della Segnatura Apostolica*, in supplenza dell'Emo signor cardinale Sebastiano Martinelli, impedito per ragioni di salute.

— Il medesimo signor cardinale Filippo Giustini, *Protettore dell'Istituto delle Suore di santa Zita, in Lucca*.

7 luglio. — Mons. Tommaso Boggiani, arcivescovo titolare di Edessa e amministratore apostolico di Genova, *Assessore della sacra Congregazione Concistoriale*.

8 luglio. — L'Emo signor cardinale Diomede Falconio, *Protettore dell'Istituto delle Suore terziarie Cappuccine, di Loano*.

18 luglio. — L'Emo signor cardinale Ludovico Billot, *Protettore dei Missionari dell'immacolata Concezione*.

Con Brevi apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

21 giugno 1914. — Mons. Raffaele D'Amico, vicario generale della diocesi di Catamarca.

2 luglio. — Mons. Giuseppe Mord, canonico della chiesa metropolitana di Vienna.

7 luglio. — Mons. Giusto Pastor Riquelme, vicario generale della diocesi di Puno (Perù).

Prelati Domestici di S. S.:

20 giugno 1914. — Mons. Giovanni Hebárt, vicario generale della diocesi di S. Giovanni nel Nuovo Brunswick.

22 giugno. — Mons. Guglielmo Chapman, vicario generale della diocesi di S. Giovanni nel Nuovo Brunswick.

24 giugno. — Mons. Giorgio Repassy, canonico della diocesi di Eperjes.

1 luglio. — Mons. Francesco Kamprath, canonico della chiesa metropolitana di Vienna.

— Mons. Francesco Fellinger, rettore dell'ospizio Austro-Ungarico a Gerusalemme.

3 luglio. — Mons. Filippo Béliveau, della diocesi di S. Giovanni nel Nuovo Brunswick.

10 luglio. — Mons. Dionigi Cardon, canonico prevosto e vicario foraneo di Taggia, nella diocesi di Ventimiglia.

14 luglio. — Mons. Severiano Sainz, vicario generale della diocesi di Avana.

— Mons. Emanuele Menendez, parroco della chiesa di Gesù del Monte della stessa diocesi.

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

3 luglio 1914. — Mons. Giovanni Antonietti, vicario generale di Pergola.

14 luglio. — Mons. Francesco O' Hara, pro-rettore della pro-cattedrale di Brooklyn.

— Mons. Giorgio Unterpranger, della diocesi di Bressanone.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

30 giugno 1914. — Mons. Francesco Speranza, dell'arcidiocesi di Santa Severina.

12 luglio. — Mons. A'berto Méndez, della diocesi di Avana.

— Mons. Francesco Abascal, della medesima diocesi.

— Mons. Gomesio Pereira da Silva, della diocesi di Goyaz.

— Mons. Gioacchino Confucio de Amorim, della medesima diocesi.

— Mons. Brunone Alberdi Imgadi, della medesima diocesi.

Cappellano d'onore extra Urbem *di S. S.:*

11 luglio 1914. — Mons. Giuseppe Wagner, maestro delle cerimonie nella curia arcivescovile di Vienna.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

2 luglio 1914. — Signor conte Giuseppe Pestalozza, dell'arcidiocesi di Bamberga.

9 luglio. — Signor conte Giovanni Chiassi, di Roma.

ONORIFICENZE

Con Brevi apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

1 luglio 1914. — Al sig. Felice Dehau, sindaco di Bouvines, della diocesi di Lilla.

7 luglio. — Al sig. Francesco Frèrejean, della diocesi di Annecy.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

13 giugno 1914. — Al sig. Edoardo C. Smith, dell'archidiocesi di New-York.

19 giugno. — Al sig. Arnoldo Pietro van Etten, della diocesi di Breda.

23 giugno. — Al sig. Eugenio Delporte, della diocesi di Lilla.

— Al sig. Vincenzo Burguet Ferrer, dell'archidiocesi di Valenza.

24 giugno. — Al sig. dott. Manoel da Motta Ferreira Cardoso, portoghese.

1 luglio. — Al sig. Pietro Scalbert-Vandame, della diocesi di Lilla.

— Al sig. Giorgio Boutry, della stessa diocesi.

2 luglio. — Al sig. Federico Steffens, dell'archidiocesi di Colonia.

4 luglio. — Al sig. Alfredo Charvet, della diocesi di Lilla.

12 luglio. — Al sig. avv. Giorgio Cresson, della diocesi di Versailles.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

5 luglio 1914. — Al sig. Giuseppe Khek, medico primario dell'ospedale di Neuhaus, nella diocesi di Budweis.

NECROLOGIO

14 luglio 1914. — Mons. Mattia Dvornik, già arcivescovo di Zara.

29 luglio. — Mons. Pietro Pace, vescovo di Malta.

31 luglio. — L'Emo signor cardinale Giovanni Battista Lugari.

3 agosto. — Mons. Geremia Bonomelli, Vescovo di Cremona.

— Mons. Giuseppe Abbet, Vescovo tit. di Betlemme, Abate di S. Maurizio de Aganne.